

Alina Cosma

LEGĂTURI FATALE

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2019

Capitolul 1

După zece ani...

Diana își lăsa geanta de voiaj să-i alunece de pe umăr și să aterizeze cu zgomot pe podea, lângă piciorul ei. Era nervoasă. Când a plecat de-acasă, sau cum putea să spună despre acel apartament gol în care locuia în timpul anului universitar, ascensorul de pe scara blocului a fost defect. L-a găsit în aceeași stare, acum, după aproape două luni! Nu a fost reparat, sau s-a defectat din nou? Ziua următoare îi soseau bagajele, cu microbuzul. Cum va căra pe scări, șapte etaje, cele două valize care îi vor sosi?! Ar fi venit și ea cu microbuzul, a doua zi, dar trebuia să se prezinte dis-de-dimineață la secretariatul facultății pentru niște amănunte legate de dosarul de masterat.

S-a săturat de acel oraș mare și aglomerat. În primăvară a fost fericită la gândul că mai avea puțin și, terminând facultatea, se va întoarce în orașul său natal, Turda. Ura Cluj-Napoca, poate și pentru că acolo locuiau cei care au necăjit-o atât de mult pe mama ei, cât a trăit aceasta. Dar a aflat cu stupeoare de la tatăl său că bunicul ei a înscris-o la masterat! L-a văzut doar o singură dată în viața ei, după ce s-a mutat în acel oraș, pentru a urma facultatea, și asta a fost în urmă cu cinci ani. De ce o dorea aproape?

Era mult prea cald pentru sfârșitul lui septembrie, iar aglomerația din tren o epuizase. Se descălță, aruncându-și sandalele cât colo, apoi se îndreptă spre toaletă, traversând holul întunecat. Intră în baie și dădu drumul la apă în cadă.

Dorea să se relaxeze și adora apa. Se întoarse în hol și, deschizând geanta, scoase un prosop, gelul de duș și șamponul. A fost inspirată să nu își ducă acasă și lenjeriile de pat, altfel acum ar fi dormit pe salteaua goală. Se întoarse în baie și, dezbrăcându-se în grabă, se scufundă în apa fierbinte, suspinând adânc. Dacă a avut o viață anterioară, cu siguranță a fost un pește!

Aproape adormise, când auzi melodia liniștită a telefonului sunând din hol. Își uitase mobilul în poșetă. Probabil era tatăl ei, nerăbdător să afle cum a ajuns odrasla la căsuța ei. Luă gelul de duș. Trebuia să iasă să facă niște cumpărături. Frigiderul era gol și o lovise foamea.

Ieși goală pe hol luându-și geanta de voiaj și intră în dormitor. Trecând prin fața oglinzii, se opri și își privi abdomenul. Făcuse un pic de burtică în acea vară, lenevind mai tot timpul în fața calculatorului. Nu prea îi plăcea mișcarea, dar de obicei avea grijă de dietă. Își desfăcu bagajul și se îmbracă repede într-o ținută lejeră, apoi luă poșeta și ieși, amintindu-și de lift doar când se opri în fața ușilor de metal. Înjură în gândul ei nepăsarea vecinilor și porni spre scări.

După ce se întoarse de la cumpărături, își aminti de apelul pe care îl primise în timp ce făcea baie. Luă telefonul, nu recunoscuse numărul, dar văzu că primise și un mesaj: „Măine, la amiază, ești așteptată la sediul firmei Imperium!”. Mesajul nu era semnat, dar Imperium era firma bunicului său. Nu avea de gând să meargă. Nu îl suporta pe omul acela.

Formă un alt număr.

– Tati! exclamă, cu chipul luminându-i-se. Da, sunt bine... Să nu uiți să-mi trimiți mâine valizele! Am primit un mesaj... Mă anunță că sunt așteptată mâine la Imperium. Nu am de gând să merg!

Făcu o pauză în care zâmbetul care îi acoperea chipul dispăru complet, fiind înlocuit cu o grimasă.

– Dar tati, nu vreau să merg! Nu vreau să-l văd!

Suspina necăjită, ascultând în tăcere explicațiile tatălui ei.

– Bine, fie! Voi merge doar mâine, să văd ce vrea!

A doua zi, după ce ieși de la facultate, se îndreptă spre clădirea unde își avea birourile firma Imperium.

La recepție primi informații despre etajul unde era biroul managerului.

Se apropie de secretară.

– Bună ziua! Sunt așteptată!

Tânăra de dincolo de birou o măsură cu superioritate din cap până în picioare. Își simți stomacul strângându-i-se. Individida arăta mult mai bine decât ea, era conștientă de asta. Angajata purta un costum cu fustă conică, până la genunchi, cu o cămașă care arăta impecabil, descheiată la primii doi nasturi, fără a fi indecentă. Asta pe când ea îmbrăcase o rochie lălâie, care cădea neglijent, acoperindu-i ciorapul mat, fără a i se vedea vreo formă a corpului, cu excepția gambelor.

– Cine sunteți? întrebă secretara.

– Diana Bogdan.

Tânăra înconjură biroul și se îndreptă spre o ușă. O urmă tăcută.

– Ați întârziat! îi zise secretara în momentul în care deschise ușa și o lăsă să intre, apoi o închise în urma ei.

Privi uimită la persoanele care stăteau așezate la masa de ședință și care o fixau curioși. Un bărbat în vârstă stătea în picioare, la capătul îndepărtat al mesei.

Respect pentru Domnișoară, ați întârziat! i se adresa bărbatul cărunț, cu fața acoperită de riduri adânci. Luați loc și nu ne mai întrerupeți!

Înghiți în sec. Îi venea să facă stânga-împrejur! Se apropie de capătul mesei unde era un scaunul liber și se așează.

Ședința continuă. Își luă poșeta în brațe și privi spre ușa pe care intrase, cu gândul la motivul pentru care a fost chemată. După o vreme, își scoase telefonul și începu să verifice mesajele pe Facebook. Se plictisea.

– Domnișoară Bogdan! tresări auzind vocea bărbatului dinaintea ei.

Ridică privirea, roșind. Bărbatul care prezida ședința o privea cu asprime.

– Pe lângă faptul că nu ați ajuns la timp, vă jucați cu telefonul?!

Ar fi vrut să comenteze, dar observă privirile celorlalți ațintite asupra ei.

– Aceasta nu este ținută office!

Roși și mai tare, simțea că se sufocă din cauza umilinței. Observase și ea că ceilalți erau îmbrăcați la patru ace. Probabil era o ținută impusă!

– De acum înainte să vă prezentați la birou în ținută adecvată!

Dori să comenteze, dar individul îi întoarse spatele și se îndepărta.

După aproximativ un sfert de oră ședința se încheie. Ceilalți se ridicară de la masă. Tresări când se auzi strigată.

– Domnișoară Bogdan!

Privi la secretara care apăruse de nicăieri.

– Vă rog să mă urmați!

Se ridică, privind la bărbatul cărunț din capătul sălii. Acesta era prins într-o discuție aprinsă cu un tânăr, destul de

înalt, mai mult blond decât șaten. O urmă pe secretara care se îndepărta.

Femeia o conduse într-un birou, apoi, fără să-i spună nimic, plecă, lăsând-o singură.

Privi în jur, încăperea avea ferestre mari. Pe lângă pereți erau așezate rafturi goale, în centru un birou și un computer. Se așează la birou, din moment ce nu avea alt scaun, și așteptă.

După aproape două ore în care navigase pe internet, se hotărî că era timpul să plece. Părăsi încăperea și își dădu seama că singura cale spre ieșire era holul din fața birourilor de la direcțiune. Încercă să treacă neobservată.

– Domnișoară Bogdan, se auzi strigată de secretară, mâine sunteți așteptată de domnul manager la ora nouă și jumătate.

O privi fugitiv, continuându-și pașii spre capătul holului.

Era lihnită de foame când ajunse acasă. De dimineață nu mâncase, pentru că doar gândul la bunicul său îi provoca greață. Iar acum era trecut de ora trei după-amiaza. Sună mobilul, era tatăl ei.

– Bună, tati! Cum a fost?! se strâmbă. Nașpa! Nici nu mă gândesc să mai merg!

Rămase tăcută, ascultând.

– Nu mai insista! M-a făcut de râs în fața tuturor! De unde să știu că trebuia să particip la o ședință din care nu am înțeles nimic?! Aș fi luat și eu ceva mai elegant pe mine! Să-l ia naiba de dobitoc!

După ce încheie convorbirea se aruncă în pat, mai deprimată decât înainte de conversația cu tatăl ei. Peste aproape o oră trebuia să-și recupereze bagajele.

Ziua următoare ajunse la firmă aproape de ora unsprezece. Cum intră pe holul spre direcțiune, secretara îi ieși în cale.

– Ați întârziat!

Privi încruntată la femeia care părea mai degrabă speriată decât iritată.

– Vă așteaptă la dânsul!

Habar n-avea care era biroul managerului, dar în curând îi văzu inscripția pe una dintre uși. Secretara bătu la ușă, apoi intră. Așteptă cuminte pe hol până când tânăra o invită înăuntru.

Examină dintr-o privire încăperea largă, cu mobilier ales, chiar și pe individul *acela* cu care discutase bunicul ei după ședință, în ziua anterioară, înainte ca managerul să își verse furia asupra ei:

– Domnișoară, ți s-a spus să fii la mine la nouă și jumătate! Pe unde dracu umbli?!

Își opri strigătele, privind-o cu ochii bulbucați, din cap până în picioare.

– Asta-i ținută de birou?! Unde crezi că ești aici?! La tată-tău în colibă?!

Se înfurie, strângând din pumni. Nimeni nu avea dreptul să-i jignească tatăl! Ar fi strigat dacă ar fi avut vreo șansă să acopere vocea baritonală a individului.

– Dezbracă-te în clipa asta!

– Ce?! exclamă ea surprinsă.

Directorul se năpusti asupra biroului.

– Adu-mi niște haine! strigă la interfon.

– Dezbrac-o! zbieră la bărbatul aflat în încăpere, fără ca ea să știe cine era și ce scop avea existența lui acolo.

Era tânăr, înalt, constituție athletică, la cămașă și cravată. Dar o șocară ochii lui de o nuanță indigo electrizantă.

Acesta se apropie de ea cu mișcări de felină. Fata făcu un pas în spate.

– Să nu te atingi de mine! se rătoi ea.

– Taci naibii și schimbă-te! strigă căruntul.

Tânărul ajunse în spatele ei și încremeni când îl simți prinzând lacătul fermoarului rochiței. Își țină respirația, înclăștându-și mandibula, în timp ce atingerea fină a materialului coborî până la șale, fără ca individul să o atingă. Apoi acesta se retrase.

În clipa următoare intră și secretara cu o cămașă și o fustă pe care i le puse în brațe, apoi plecă.

Tânărul se apropie de o ușă și o deschise. Îl privi întrebătoare, apoi înțelese că era baia, unde putea să se schimbe. Ar fi vrut să se opună, dar își dădu seama că, dacă nu se schimba de bună voie, probabil o va schimba el. Intră în baie și, închizând ușa, începu să se dezbrace. Ieși în câteva minute.

Individul cu ochii la fel ca indigoul o privi tăcut, dar cu asprime, dintr-o bucată.

– Du-te la tine în birou și vezi-ți de treabă! zise managerul.

– Și care ar fi treaba mea?

– Nimeni nu ți-a cerut părerea! ridică acesta vocea.

Ieși fără să mai comenteze.

La ora trei după-amiaza plecă acasă, după ce se schimbă în rochia ei cu croi larg.

Respect pentru Zilele următoare lipsi de la firmă.

După o săptămână de absență, într-o seară, primi o vizită neașteptată.

Privind pe vizor, simți că îi îngheață inima. Făcu doi pași mari în spate, până se lipi de perete. Fiori reci îi coborau pe șira spinării.

– Diana, știu că ești acolo! se auzi un glas grav.

Pentru câteva clipe nu putu să se miște.

– Deschide ușa!

Strânse pumnii și, inspirând adânc, se apropie de ușă și răsuci cheia, apoi deschise.

– Ce vrei?! zise ea pe un ton răgușit, stând în prag.

Un bărbat robust, trecut de a doua tinerețe, cu păr grizonant, își coborî privirea lascivă pe silueta ei. Fetei i se făcu greață...

– Nu mă inviți înăuntru?

– Nu, iar dacă vrei să intri cu forța ți!

– OK! rânji acesta. Bunicul tău dorește să te prezinți la firmă.

– De ce? Ce să fac acolo?

– Este dorința lui.

– Nu și a ta!

– Oh, bă da, dragă nepoată! Mi-ar face plăcere să te știu atât de aproape de mine în fiecare zi! M-aș excita doar la gândul că suntem sub același acoperiș!

Starea de greață se accentuase atât de tare încât avu nevoie de câteva clipe să-și revină.

– Nu știu ce javră te-a făcut! răbufni.

– Am ieșit din aceleași boabe, ca mama ta, dar nu și din același uter!

Trânti ușa și, proptindu-se în ea, răsuci cheia în grabă.

– Să nu uiți să te prezinți la serviciu! auzi glasul individului rămas pe casa scării. Altfel va trebui să te duc pe sus!

Tremura cu tot trupul. Își mușcă buza, încercând să-și înăbușe un suspin.

*

Individul observă eliberându-se un loc de parcare, tocmai bun de supravegheat intrarea în clădire. Opri mașina, apoi, lăsând jos geamul portierei, își aprinse o țigară și inspiră adânc.

La un moment dat, remarcă un bărbat grizonant intrând în casa scării. Privi la ceas. După mai puțin de jumătate de oră îl văzu ieșind. Hotărî să rămână pe loc.

Capitolul 2

Diana intră în încăperea care îi servea drept birou personal, trântind ușa. Cămașa pe care o îmbrăcase era prea transparentă pentru gustul ei, dar, decât să fie dezbrăcată din nou și obligată să poarte hainele cine știe ale cui, preferă să le poarte pe ale ei, oricât de nepotrivite cu împrejurările erau! Se aruncă pe scaunul din spatele biroului și își întinse picioarele.

Tresări, auzind loviturile în ușă. Deja aflaseră că era la muncă?

– Da! strigă ea.

Individul cu ochi indigo își făcu apariția. Îl privi încruntată, cum se apropia de birou, cu niște hârtii în mână, fără să salute sau să își ridice privirea spre ea. Alt bădăran, în slujba bunicului său!

– Trebuie să semnezi asta! îi auzi vocea gravă, neutră.

Privi la hârtii.

– Ce să semnez?

– Contractul de angajare!

Individul făcu stânga împrejur și dori să iasă.

– Nu semnez nimic! se răsti ea.

Mototoli hârtiile și îl lovi în spate. Se întoarse și o privi fix, fără ca pe chip să i se schițeze vreo reacție.

– Nu vreau să lucrez aici!

– Nu cred că va merge după cum vrei tu, zise el.

– Tu cine naiba ești?!

– Juristul, veni răspunsul individului înainte de a ieși.

Rămase singură, privind încurcată spre ușă.

Luă telefonul mobil și formă un număr.

– Tati, vreau să merg acasă! suspină. Chiar tu ai zis că tatăl mamei mele e un om rău! De ce acum insiști să rămân?! Nu îmi vrea binele! Se comportă foarte urât cu mine!

Încheie convorbirea, lăcrimând.

În acea zi nu o mai deranjă nimeni. Nu primea nimic de lucru. Probabil tot ce doreau era să o aibă acolo, supravegheată. Nu cunoștea motivul.

Săptămâna ce urmă își petrecu timpul singură în cămăruța care-i era birou.

*

Luni dimineața îi găsi în biroul ei pe jurist și pe unchiul ei, care o vizitase acasă, să-i aducă la cunoștință faptul că trebuia să se prezinte la serviciu. Știa că Liviu Rădulescu, fratele vitreg al mamei sale, lucra cu Avram Rădulescu, managerul și stăpânul aceluiași imperiu imobiliar pe care îl reprezenta firma Imperium. Simți fiori reci pe șira spinării. Ce doreau de la ea?

– De ce nu ai semnat contractul? ridică vocea Liviu.

Începu să tremure. Dori să iasă, dar acesta o prinse de braț, trântind-o de perete. Își ținu respirația, privindu-l cu ochii măriți de frică.

– Unde crezi că pleci?!

Individul o prinse de gât strângând atât cât să o facă să înțeleagă că el deținea controlul.

– Te-am întrebat de ce nu ai semnat?!

– Nu vreau, șopti ea.

– Crezi că merge după cum vrei?!